



Στο ποίημα του Γεώργιου

Βιζυηνού, «Ο τελευταῖος Παλαιολόγος» (1882), ρωτάει το παιδάκι τη γιαγιά του: «Ἄπέθανε, γιαγιά;». Και η γιαγούλα απαντάει: «Ποτέ, παιδάκι μου, κοιμᾶται».

Το εγγονάκι επιμένει και λέει στη γιαγιά: «Καὶ τώρα πιά δὲν ἔμπορεῖ γιαγιάκα νὰ ξυπνήσει;». «᾽Ω, βέβαια!» λέει η γιαγιά, «Καιρούς καιρούς, σηκώνει τὸ κεφάλι, καὶ βλεπ' ἂν ἦρθεν ἡ στιγμή, πῶχει ὁ Θεὸς ὀρσει».

«Πότε, γιαγιά μου, πότε;» ξαναρωτάει το ὄμορφο εγγονάκι.

Ὅλο το ποίημα του Βιζυηνού εἶναι μια τέτοια κουβεντά συγκινητική για τον Μαρμαρωμένο Βασιλιά που μέλλει να ξυπνήσει. Κι οι Ἕλληνες, νομίζω, ἔχουμε ὅλοι τη θέση του παιδιού σ' αὐτόν εδώ τον διάλογο: «Πότε, γιαγιά μου, πότε;».

Σαν το μικρὸ παιδάκι στο ποίημα του Βιζυηνού, ἔτσι ανυπόμονα ρωτούμε ὅλοι οι

Έλληνες το πότε θα βαδίσουμε στην Πόλη, το πότε θα ξυπνήσει ο Βασιλέας. Το πότε, δηλαδή, θα έρθει για τους Έλληνες εκείνη η δοξασμένη μέρα.

Είναι αυτή η δοξασμένη μέρα που τη γράφει κι ο Κώστας Καρυωτάκης στο ποίημα του «Μαρμαρωμένε Βασιλιά»:

Μαρμαρωμένε Βασιλιά, πολὺ δὲ θὰ προσμένεις

Ἐνα πρωὶ ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Βόσπορου κεῖ πέρα

θὲ νὰ προβάλει λαμπερός, μιᾶς Λευτεριάς χαμένης,

ὁ ἀσημένιος ἥλιος. ὦ, δοξασμένη μέρα!

Γράφει ο Κώστας Παναγόπουλος,

costasgp@yahoo.gr

Πηγή: grecesaid.blogspot.gr